

Marcus 10 : 13-16 en Psalm 131 - "Worden als een kind!"

7 oktober 2012 - Avondmaalsviering Wehl

Gemeente,

Laat ik eerlijk zijn,

kinderen kunnen heel vertederend, maar soms ook knap vermoeiend en eigenwijs zijn.

Ze doorbreken de plannen en de orde van volwassenen.

Hun speelsheid en spontaniteit kunnen irritatie opwekken.

Dat denken niet alleen de leerlingen van Jezus,

daarover kunnen wij ook meepraten, twintig eeuwen later.

Maar waarom zijn de leerlingen van Jezus zo hard tegen de vaders en moeders die willen dat Jezus hun kinderen aanraakt?

Alsof zijn verhalen en genezingen, zijn lessen over God,

alleen voor grote mensen zijn die zich ordelijk gedragen.

Jezus ziet dat de discipelen in hun ijver de plank weer eens mislaan en wijst hen terecht:

*'Laat de kinderen bij me komen, houd ze niet tegen,
want het koninkrijk van God behoort toe aan wie is zoals zij.'*

Voor me zie ik die oude zondagsschool-plaat ,

- vorige week nog trof ik hem aan in de trouwbijbel van een oude mevrouw die ik bezocht -

Jezus zittend op een steen,

omringd door kinderen van allerlei rassen:

blank en zwart, met blond glad haar, en met zwarte krullen,

'Kinderen van één Vader zijn wij allemaal ' stond er onder.....

Jezus kijkt de kring van zijn leerlingen rond en zegt:

"Ik verzeker jullie, als je wordt als een kind,

zul je het koninkrijk der hemelen niet binnengaan....."

dat klinkt als:

Om te begrijpen hoe God zijn koninklijke macht ten uitvoer brengt,

en om daaraan deel te krijgen,

moet je worden als een kind.

Kinderen begrijpen God en zijn koningschap blijkbaar beter dan volwassenen.

Maar wat aan het kind is voor Jezus dan zo bijzonder?

Met pijn en moeite, zijn we volwassen geworden,

hebben we geleerd op eigen benen te staan,

hebben we zelfstandig leren denken en verantwoordelijkheid leren dragen.....

De opmerking van Jezus doet vermoeden

dat wij in het proces naar de volwassenwording iets zijn kwijt geraakt.....

iets wat belangrijk is in onze omgang met God,
en wat we ons opnieuw eigen moeten maken.
Waar denkt Jezus aan, als Hij ons verwijst naar de kinderen?

Nergens in de bijbel wordt het kind geidealiseerd.
Het is geen toonbeeld van onschuld of spontaniteit,
en het wordt niet op een voetstuk geplaatst,
over kinderlijke onschuld wordt niet gesproken
en teksten waarin gevoelens van vertedering worden beschreven,
zoek je tevergeefs.

In de dagen van Jezus hadden kinderen een heel andere positie dan in onze tijd.
Het waren geen prinsjes en prinsesjes,
die alles krijgen waar ze om vragen.
Met kinderen werd niet geshowed,
ze werden niet tot statussymbool verheven.
Ze waren wel het kostbaarste wat mensen hadden,
want wie kinderen had, was verzekerd van hulp.
Kinderen waren de oudedagsvoorziening van hun ouders.
Maar het kleine kind had weinig in te brengen,
het had niets om zich op te beroepen,
kon zich niet verdedigen, en het had niets van zichzelf..
Het was geheel afhankelijk van zijn ouders,
en had zich te voegen naar de wensen van ouders en leraars.
het kon alleen maar hopen en vertrouwen op de liefde en zorg van volwassenen.
Als er in de bijbel over kinderen gesproken wordt,
gaat het vooral over die kwetsbaarheid en weerloosheid van een kind.
het aangewezen zijn op *ontvangen* .

*'Wie niet als een kind openstaat voor het koninkrijk van God,
zal er zeker niet binnengaan'*, zegt Jezus.

Openstaan om te ontvangen.....

Je lege handen ophouden.....

Zelf noemde Jezus God, 'Vader',
Hij wist zich een kind van zijn Schepper,
van wie Hij het leven had ontvangen.
Ligt daarin dan het geheim van zijn woorden?

'Kind van de Vader' worden:

Dat zou betekenen dat je als volwassene ingrijpend moet veranderen;
dat je kinderlijk eenvoudig leert leven;
leert afzien van grote-mensen-verlangens;
op zoek gaat naar dat wat je misschien bij het volwassen- worden

bent kwijt geraakt.....
het kind in je zelf gaan her-ontdekken,
dat droomde, fantaseerde, speelde, zich verwonderde,
dat de tijd had, dat vertrouwde op de zorg van ouders.
Dit kind in jezelf weer aan het licht laten komen,
het de ruimte geven.....
kwetsbaar durven zijn;
het pantser afleggen dat je al groter-groeiend om je heen hebt opgetrokken!
niet je zekerheid zoeken in zorgvuldig opgebouwde status en macht,
niet je heil laten afhangen van geld en goed,
en volwassen pretenties durven loslaten

Worden als de kinderen' ,
is niet: terugkeren naar je kinderjaren,
heeft niets te maken met onschuld, onnozelheid, goed-gelovigheid.....
Worden als een kind wil zeggen: 'om-keren' (be-kering);
van mentaliteit veranderen en een-voudig leven.
De richting van het 'kind van God zijn' ,
dat weet dat het afhankelijk is van die Vader in de hemel.....
dat zich toevertrouwt aan Gods vaderlijke zorg en trouw;
zijn lege handen ophoudt en vouwt om hulp te vragen.....

*Dit alles roept een dierbare herinnering in mij op.
Toen één van onze kleindochters anderhalf jaar oud was
en bij ons op bezoek was,
wilde zij de tuin verkennen.
Al gauw had ze het daar bekeken en wilde verder de wijde wereld in.
Het tuinhokje stond open..... daar lokte het leven.....
Maar de parkeerplaats waar ze op uit keek, was groot en gevaarlijk.....
ze aarzelde.
Toen ontdekte ze opa in de tuin,
liep op hem toe, stak haar handje naar hem uit en zei: 'Opa mee!'
Aan opa's hand liep ze de grote wereld in.
Kwetsbaar, maar o zo sterk, liep ze daar,
aan de hand van iemand die ze vertrouwde.*

'Kind van God' durven zijn.....
Het is 'leven zoals Jezus leefde'.
Bij alles wat Hij deed betrok Hij God.
Gaf Hem de leiding in zijn leven.
Hij was kwetsbaar en tegelijk in zijn kwetsbaarheid onaantastbaar.
Hij liet zich niet van de wijs brengen.....
bleef zich richten op de zaak van Gods koninkrijk.

Anderen kregen geen vat op hem
ongevoelig als Hij was voor status en aanzien.
Geen macht zocht Hij..... maar kracht,
om dat te doen waartoe Hij zich geroepen wist.
Zo wist Hij zich kind van God.

Neen..... Worden als een kind is niet:
jezelf wegcijferen of je verstand op nul zetten,
maar: ' *net al Jezus worden, die het ons heeft voorgedaan.* ''
die opkwam voor alles en iedereen die in onze wereld klein en onbeduidend lijken.
Een 'Kind van God' leeft op ooghoogte met allen
die kwetsbaar en weerloos zijn.
Voor God zijn zij van oneindige waarde.
En als Hij dat vindt, dan geldt dat ook voor wie zich kind van de Vader weten.

Worden als een kind!..... klinkt op in dat lied van Huub Oosterhuis,
dat we aan het begin van deze viering zongen:

*Licht, van mijn stad de stedehouder,
aanhoudend licht dat overwint.
Vaderlijk licht, steevaste schouder,
draag mij, ik ben jouw kijkend kind.
Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen
of ergens al de wereld daagt
waar mensen waardig leven mogen
en elk zijn naam in vrede draagt.*

Amen.

Met gebruikmaking van:
'Het verhaal gaat' deel 2 van Nico ter Linde
'Woorden van Jezus voor elke week' - Hein Stufkens